

(1935 - 2018)

MEHMET BATMAZOĞLU

MEHMET BATMAZOĞLU Ağabey emekli hava astsubay olup, 1935 Denizli-Acıpayam doğumludur. İzmir’de ikamet etmektedir. Risale-i Nur’un çok eski, çok sadık talebelerindedir. Tevazu ve mahviyetinden dolayı anlatmadığı için kendisinin Üstad’ımızı ziyaret ettiğini bile çok sonraları öğrendik. İstirhamımız üzerine hatıralarını kendi el yazısıyla yazıp verdi. Kamera ile de tespit ettik:

KONYALI SABRİ HALICI AĞABEYLE TRENDE TANIŞTIM

“1954 yılında memuriyetim dolayısıyla Balıkesir’e tayin oldum. Orada hemşerim ve meslektaşım Muzaffer Erdem ağabeyle tanıştım. Risale-i Nurları 1956 senesinde tanımama vesile oldu.

“1956 yılı Eylül ayı ortalarında yıllık iznimi geçirmek üzere İzmir’den trenle Denizli’ye giderken kompartımanda risale okuyordum. Karşımda oturan yaşlı amca, ‘Evlât, ne okuyorsun?’ diye sordu. Ben de, ‘İman hakikati okuyorum’ dedim. ‘Ben de abdest alayım, beraber okuyalım’ dedi. Sonra o amcayla tanıştık, isminin Konyalı Halıcı Sabri olduğunu söyledi, ben de kendimi tanıttım. ‘Evlât! Ben Isparta’ya Üstad’a ziyarete gidiyorum’ deyince, ‘Amca beni de götür, ben de Üstad’ımızı göreyim, ziyaret edeyim’ dedim. ‘Olur evlât’ dedi. Isparta’da kalacağı otelin ismini aldım. ‘Ben eşyalarımı Denizli’ye bırakayım, senin arkandan gelirim’ dedim. Goncalı tren istasyonunda aktarma oldum. Sabri amca Isparta’ya, ben Denizli’ye gitmek üzere ayrıldık.

“Eşyalarımı Denizli’de akrabalarımın bıraktım. Aynı gün Isparta’ya gittim ve Sabri amcanın kaldığı oteli buldum. Sabri amcanın yatsı namazı için camiye gittiğini söylediler. Ben onun kaldığı odaya yakın bir oda tuttum. Yatsı namazını kılarken Sabri amca geldi, ‘Hoş geldin evlât! Ben bugün Üstad’ı ziyaret ettim. Kendisini tedavi eden doktor gelmiş, Üstad onu kabul etmemiş. Ben senin geleceğini ve ziyaret etmek istediğini Üstad’a söyledim. Üstad seni kabul edecek, yarın sabah Ceylan Ağabey gelip seni götürecektir’ dedi. Ben çok sevinmiştim...

SENİ BİRADERZADEM ABDURRAHMAN GİBİ KABUL EDİYORUM

“Ertesi sabah saat 09 sıralarında rahmetli Ceylan Ağabey, kaldığım otele geldi. Bana: ‘Kardeşim! Ben önden gideceğim, sen beni 25-30 metre geriden takip et’ dedi. O önde ben arkada onu takip ederek Üstad’ımızın şimdi müze olan kaldığı eve geldik. İki katlı ahşap evin dış kapısından bahçeye girdim, merdivenlerden ikinci kata çıktım. Ceylan Ağabey bana rehberlik yapıyordu. Üstad’ın odasına selâm vererek girdim.

“Üstad Hazretleri tek kişilik demir karyolada sırtı yastıklara dayanmış şekilde başı nur gibi bembeyaz sarı ile sarılı, sırtında pamuklu hırkasıyla oturuyordu. Selâmımı aldı, elini öptüm. Elleri bembeyaz, kalem gibi... Kendisine yakın bir şekilde diz çöküp oturdum. Benim yüzüm Üstad’ın yüzüne karşı idi, yüz yüze idik. Karşımda Zübeyir Ağabey oturdu, Üstad’ın bana söylediklerini anlamam için bana yardımcı oluyordu. Üstad Hazretleri adımı, annemi, babamı, mesleğimi sordu. Ben de cevap verdim. Sonra şunları söyledi:

“‘Kardeşim! Ben seni biraderzadem Abdurrahman gibi talebeliğe kabul ediyorum.’ Sonra şöyle devam etti: ‘Kardeşim! Küfrün bel kemiği kırılmıştır.’

“Üstad Hazretleri hasta ve yorgun olduğu için, uzun müddet yanında oturmak doğru olmadığından, Zübeyir Ağabey, ‘Tamam kardeşim, bu kadar yeter’ dedi. Ayağa kalktım, tekrar elini öptüm, geri geri giderek odasından çıktım.

“Diğer odada bulunan Tahiri Ağabey ve diğerleri ile de vedalaşıp evden ayrıldım. Yolda giderken bende şöyle bir hal vâki oldu: ‘Kendimi kuş gibi hafiflemiş hissettim. Sanki bir kuş gibi havada uçuyor gibiydim... Daha sonra Hüsrev Altınbaşak, Rüştü Çakın ağabeyleri de ziyaret edip, memleketime gitmek üzere Isparta’dan ayrıldım.’